

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 60.

Solgte Session.

19de Møde.

Lørdagen den 27de October Kl. 12.

(Fortsat.)

A. Sage (fortsat): Jeg kan derfor ikke see rettere, end at Meningen af de Udtalelser, vi have hørt af den høitærede Minister, maa være den, at vi nu skulle stemme for Lovens Omgang til anden Behandling, vel vidende, at vi skulle forberede denne Lov det Fængsel, hvori den kan hvile den tilbørlige Tid, og det skal jeg heller ikke have Noget imod. Der er et æret Medlem ved Siden af mig (Alee), som har undret sig over, at man ikke allerede tidligere har faaet et saadant Jernbaneanlæg, som det fra Kjøbenhavn til Helsingør, istand; men hans Forundring vil tage sig, naar han vidste, med hvor lidet Belivillie tidligere Regjeringer have optaget denne Sag. Dersom man blot havde havt en Minister, som vilde have tænkt paa for Statens Regning at tage $\frac{1}{8}$ af Actierne i hele Foretagendet, ja, endog saa Mindre kunde have gjort det, saa havde vi for længe siden kunnet høre paa Jernbane til Helsingør. Det vil være mange ærede Medlemmer bekjendt, at dette Foretagende allerede for længe siden vilde have været fuldført, dersom ikke en Regjering i 1856 havde fundet det rigtigt at standse den hele Sag ved ikke at indbringe den fornødne Lov derom i Rigsvaadet. Jeg skal ikke videre omtale den hele Sag, da det ikke er til nogen Nytte, men blot bemærke, at alle de Fordele, min ærede Nabo (Alee) har udpeget for Statens Giendomme,

wilde have været opnaaede ved saa ubetydelige Opoffrelser fra Statens Side, at de i Forhold til Fordelene slet ikke vare værd at nævne. Jeg kan ikke troe rettere, end at, naar det lykkes den høitærede Minister, som han har antydnet, i Forbindelse med andre Jernbaneforetagender at faae denne Sag ført igjennem, vil det rimeligviis blive paa en noget anden Maade, end her er foreslaaet, idet jeg antager, at alle Forhold, der bør komme i Betragtning, da vilde blive underkastede en ganske anden Prøvelse end det tilfyneladende her er steet. Jeg troer ikke, det er nødvendigt at tilføie Mere om en Sag, der efter den høitærede Ministers egne Yttringer ganske skulde overlades til Thingets Forgodtbefindende, og jeg foreslaaer derfor, at vi fatte os paa, at den kommer til at hvile.

Sad: Efter de meget udførlige Foredrag, som ere holdte i denne Sag, er det ganske naturligt, at Meget af det, som jeg havde at sige, allerede er fremkommet, og det kan naturligviis ikke være min Mening, at trætte Thinget ved at gjentage, hvad der er udtalt, om det end maatte fremkomme paa en anden Maade. Der er dog et Par Hovedbemærkninger, som jeg skal tillade mig at fremsætte, fordi de, om de end maaskee ere berørte, dog ikke ere fremkomne paa en saadan Maade, at der er lagt den Vægt paa dem, som det forekommer mig de fortjene. Ved en Sag som denne, eller overhovedet, hvor der er Tale om Anlægget af Jernbaner, hvilke Staten skal understøtte, forekommer det mig, at man først og fremmest maa see paa to Ting. Det Første er, om den